

Εργάσιμη μέρα. Τέλη του Γενάρη. Είχε σκοτεινιάσει. Στο αρτοπωλείο και όχι αρτοποιείο, η αλλοδαπή πωλήτρια ευγενική και υπηρεσιακή εξυπηρετούσε ένα ζευγάρι παιδιά ηλικίας περίπου δέκα ετών. Πλήρωσαν, παρέλαβαν το σοκολατούχο γάλα τους, προχώρησαν προς την έξοδο και την ώρα που είχα κερδίσει το βλέμμα της και ήμουν έτοιμος να ζητήσω ψωμί, γυρνά ασθμαίνων ο διοπτροφόρος πιτσιρικάς και φωνάζει κάπως αγχωτικά :

«Την απόδειξη παρακαλώ!».

Την ώρα που την παραλαμβάνει από την κοπέλα του ταμείου και εξαφανίζεται προς την έξοδο, εκείνη μονολογεί χαμογελώντας με ξενικά, αλλά σωστά ελληνικά:

«Έχει γίνει μπει στη φύση τους»

Πήρα το ψωμί, γύρισα σπίτι και προσπάθησα να βάλω σε τάξη τα πράγματα. Δεν είναι ότι δεν πιστεύω οτιδήποτε από αυτά που ακούω από δημόσια χείλη, δεν είναι ότι νομίζω πως δεν βγαίνει ο λογαριασμός με τα Μνημόνια, ούτε που είμαι πεπεισμένος πως η πλειοψηφία όσων έχουν περάσει από υψηλές θέσεις της δημόσιας διοίκησης δεν είχαν και δεν απέκτησαν τα προσόντα. Στο κάτω – κάτω όλα αυτά είναι προσωπικές εκτιμήσεις και ενδέχεται να είναι λανθασμένες.

Είναι η πεποίθησή μου πως αυτή η καλπάζουσα ύφεση θα αλλάξει τον Έλληνα. Θα τον μετατρέψει σε έναν τυποποιημένο άνευρο, άψυχο, φοβισμένο πολίτη της περιφέρειας των Βρυξελλών. Όπως η Κατοχή έκανε τις μετέπειτα γιαγιάδες να τρέχουν πίσω από τα εγγόνια τους με ένα πιρούνι και την επίκληση: «φάε παιδάκι μου»

Στο φινάλε χίλιες φορές καλύτερα η πλάνη και η ηλιθιότητα του μέσου πολίτη, πού το '93 φώναζε γεμάτος πάθος μέσα στο «Palais» της Θεσσαλονίκης: *«Αλήτη, προδότη, Σαμαρά»* την ώρα που ο «επίτιμος» έκανε τον απολογισμό της ήττας, ενώ ακριβώς το ίδιο πλήθος 19 χρόνια αργότερα κουνούσε τις ίδιες γαλανόλευκες και αποθέωνε τον «προδότη», με την ιαχή:

«νάτος, νάτος ο πρωθυπουργός»

όταν εκείνος έπαιζε με τέχνη το προεκλογικό παιχνίδι, από το μετατραπούμε εξ απαλών ονύχων σε κυνηγούς αποδείξεων οι οποίες επιπροσθέτως δεν έχουν καμία χρησιμότητα.